

Κεφ. 6 Οι Έλληνες των Παραδουνάβιων Ηγεμονιών

Κατά τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας η μετανάστευση των Ελλήνων πραγματοποιήθηκε κυρίως σε δύο περιόδους:

α) Την πρώτη περίοδο από τον 15^ο έως το 16^ο αιώνα η μετανάστευση ήταν συνήθως η μόνη επιλογή που είχαν πολλοί Έλληνες λόγιοι, ευγενείς και στρατιώτες, οι οποίοι εγκατέλειψαν την Ελλάδα, εξαιτίας των πολεμικών συγκρούσεων και της επέκτασης των Τούρκων. Οι περισσότεροι κατάγονταν από τα νησιά και εγκαταστάθηκαν σε παραθαλάσσιες περιοχές της Ιταλίας και σε άλλα μέρη της Ευρώπης, ιδρύοντας παροικίες. Εκεί εξασκούσαν το επάγγελμα του ναυτικού, του τεχνίτη, του εμπόρου, του δασκάλου, του γραφέα, του στρατιώτη.

β) Η δεύτερη περίοδος της μετανάστευσης κατά το 17^ο και 18^ο αιώνα, έγινε με πιο ειρηνικό τρόπο. Πολλοί Έλληνες αποφάσισαν να μεταναστεύσουν, για οικονομικούς κυρίως λόγους κι εγκαταστάθηκαν σε πόλεις της Ευρώπης με μεγάλη εμπορική κίνηση. Την περίοδο αυτή, μετανάστευσαν και πολλοί Έλληνες από τον Πόντο προς τον Καύκασο και την Κριμαία, ιδρύοντας αποικίες όπως η Οδησσός.

Ακόμη Έλληνες από τη Μακεδονία μετανάστευσαν στη Βιέννη, στην Τεργέστη, τη Σερβία και ασχολήθηκαν με το εμπόριο υφασμάτων, δερμάτων, χαλιών. Επίσης αρκετοί εγκαταστάθηκαν στη Βλαχία και τη Μολδαβία (παραδουνάβιες ηγεμονίες), όπου κυβερνούσαν Φαναριώτες.

Οι Έλληνες σε κάθε νέα τους πατρίδα, έφτιαχναν ναό και με καταστατικό, όριζαν τον τρόπο λειτουργίας της κοινότητάς τους. Με το πέρασμα του χρόνου χτίστηκαν και σχολεία και μοναστήρια.

Αυτοί οι μετανάστες ονομάστηκαν Έλληνες της Διασποράς και με τα πλούτη που απέκτησαν, βοηθούσαν οικονομικά τα ελληνικά σχολεία στις τουρκοκρατούμενες περιοχές της Ελλάδας, ενώ έχτισαν και πολλά αρχοντικά σπίτια στους τόπους καταγωγής τους (Σιάτιστα, Κοζάνη, Καστοριά, Ζαγοροχώρια, Πήλιο).